

Mehmet Çavuş

– Ahmet Yüksel · 28 Nisan 2013

Bizlere çok eskiden büyüklerimiz derlerdi' ki, yani savaş günlerini görmüş yaşamış olan yaşlılarımız, eskilerdeki savaşlardan falan bahsederken, bir kişi şayet Yemen'e savaşmaya gitmişse ya oralarda şehit olup kalmıştır oralardaki çöllerde ölmüş şehit olmuştur, ya' da onlar savaşmak için gittikleri bu yerlerden ancak uzun yıllar sonra sakat olarak dönebilmişlerdir derlerdi. Yıllar önce savaşmaya Anadolu gençlerinin savaşmaya gittiği Yemen gibi çok uzak denen yerlerden bahsederlerken o yaşanmış eski savaşları anlatırlarken.

İşte şimdi ben' de böyle birinin hikâyesinden kısaca bahsedeceğim. Pek çok Anadolu gencimiz gibi, güzel illerimizden Burdur'un bir köylüğünden bir gencimiz o savaş yıllarında askere çağrılırdır. Adı sonradan Mehmet konan bu Burdur' lu gencimiz, önce gittiği Mısır'daki kanal savaşlarına katılırdır daha sonra da, bunun arkasından gider Yemen deki savaşlara katılırdır.

Bu gencimize uzun yıllar çeşitli cephelerde bulunmaktan çeşitli cephelerde savaşmaktan bir türlü evine dönmek nasip olamaz. O savaştır bu savaştır gittim savaştım derken, aradan tam dokuz on yıl geçer ve nihayet Osmanlı ordularının yenilmesinden sonra, bin dokuz yüz on beşli yıllarda bu gencimize bir gün eli ayağı sağlam olarak vatanına yeniden dönmek nasip olurdu.

Arkadaşlarının çokları gittikleri çöllerde şehit olup kalırken ve çokları da sakat yarım bir insan olarak memleketine dönerken bu anlattığım savaş gazimiz sağlam biri olarak döner bir gün trenle memleketine gelirdir.

Trenden iner elinde yırtık pırtık bir torbası, doğruca köyünün bulunduğunu sandığı yerlere doğru yürüyerek gitmeye başlar.

O yıllarda köylere giden ne doğru dürüst bir yol vardır, ne de bir köylere insan taşıyan bir vasıta vardır. Yaya olarak gidince akşama doğru yorgun düşer ve bir köyün yakınındaki bir ağacın gölgesinde mola verir gölgeye uzanır biraz o ağacın gölgesinde dinlenmek isterdir.

Bunu gören mola verdiği yerdeki köylüler, ona yiyecek içecek verirler ve köylüler ona verdikleri yiyecekleri askerden dönen bu genç yerken köylüler bunu konuştururlar. Ona adının ne olduğunu nereli olduğunu hangi köyden olduğunu kimlerden olduğunu falan sormaya başlarlardır.

Fakat askerden dönen bu savaş gazisi adam ne onlara, doğru dürüst ismini söyleyebilir ne de onlara doğru dürüst doğup büyüdüğü gittiği köyünün adını söyleyebilir. Ne de kendisini doğup büyüten annesinin babasının ya da gittiği köylerindeki akrabalarının isimlerini onlara söyleyebilir.

Söyleyebildiği tek bir yer vardır, o da katıldığı savaşların olduğu çöller ve başından geçen savaştığı yerlerdir. Meğer bu kişi uzun süre askerde savaşlara, katıla, katıla savaşlarda ölüleri şehit olanları göre, göre aklını kısmen de olsa yitirmiştir.

Bunun için de doğup büyüdüğü köyünün yerini bile bilmeden, kendince öylesine bir yol tutturmuş, dağlara doğru yürüyüp gitmekteymiş.

Sonra bu olayın olduğu yıllarda herkes bilir ki, Yemen' e savaşmaya gidenin oralardan bir daha geri dönmesi bir mucizedir. Hele aradan sekiz on yıl gibi çok uzun bir zaman geçmişse, artık ne anneler

ne de babalar bile oralara savaşmaya giden oğullarından ümit edip beklemezlerdir. Bunu olayların yaşandığı o zamanlarda herkesler bilir.

Köylüler bunu bildikleri için, askerden dönen bu gazi gencin durumunu anlarlar. Düşünürler taşınırlar, ona yiyecek içecek yardımı yapan buradaki köylüler, hemen ona sahip çıkarlar. Zaman olarak vakit' de çok geç olduğundan hava' da artık kararmak üzere olduğundan bunu dinlendiği ağacın gölgesinden alırlar götürürler ve kendi köylerinde o gece misafir ederlerdir.

Ertesi gün olur köylüler onu yine köylerinden bırakmazdır. Anılarını falan dinlerler o da köylülere Yemen çöllerinde sonra Kanal savaşlarında nasıl savaştığını nasıl zor günler geçirdiğini köylülere anlatır dururdu. Bir gün böyle, beş gün böyle derken, bu savaştan dönen bu garip kişi o köyden ayrılamaz birkaç hafta orada misafir olarak kalıverir.

Daha sonra askerden dönen bu savaştan yeni dönmüş Yemen gazisi Mehmet'in, cebinde askerde iken biriktirdiği biraz parası olduğunu anlayan onu köylerinde misafir eden bu misafirperver köylüler, bunu köylerinden bir daha bırakmamaya karar verirler.

Ona köylerinden yer yurt verirler ve ona bir de onu köylerinden öksüz kimsesiz bir kadın bularak bunu evlendirirler kendi köylerinin halkından biri yaparlar.

Onun adı' da o günden sonra, ona yardım eden köylülerin takmasıyla Yemen' li Mehmet çavuş olurdu.

Gazi Mehmet çavuş artık yeni yerleşim yerindeki halinden memnundur. Çünkü o, ne annesini bilir ne de babasını ne de köyünü köylüsünü hatırlar. Köylünün kendisiyle evlendirdiği bu kadından zaman içinde nur topu gibi bir oğlan çocuğu bile olunca artık kendi köyünü hiç aramaz olur. Köylünün kendisine verdiği tarlaları eker biçer ve eşiyile mutlu bir hayat sürerken bir gün onun başına hiç beklenmedik bir olay geliverir.

Ortalığın kar buz olduğu bir kış ayında, bu Yemen gazisi Mehmet çavuş yolda giderken, birden ayağı kayar ve sırt üstü yere düşer. Mehmet çavuş düşmesiyle birlikte başını düştüğü yerdeki bir taşla çarpardır.

İşte o anda bizim Yemen gazisi Mehmet Çavuş'un akli başına gelir. Kendi köylerinin annesinin babasının yaşadığı ve askere gitmeden önce doğup büyüdüğü köyün adını her yeri her şeyi birden hatırlayıverir.

Ayağa kalkan ve her şeyi hatırlamaya başlayan Mehmet çavuş kendisini gören ilk kişiye kendi köyünün nere olduğunu bilip bilmediğini sorar.

Olacak bu ya, onun o günkü yaşadığı köy ile kendi çocukluğun geçtiği köyünün arası yarım günlük mesafede bir yerdir. Hemen bir, bu köye haber salınır durum bunun köyüne bildirilir. Sonradan esas adı Veli olduğu anlaşılan bu gazi Mehmet çavuşun annesi babası üzüntüsünden ölmüştür amma, köylerinde yaşayan hala sağ akrabaları vardır. Gelirler bunu bu köyde bulurlar ve buna kendi köyündeki sağ kalan akrabaları sahip çıkarlardır.

28 Nisan 2013

Antalya